

Známá rybka Klaun.

na Airlie Beach, jsme několik stovek kilometrů na volném moři. První ponor je oddechový, jen se kocháme krásami útesu.

Druhý ponor je orientován na navigaci podle kompasu, odhadování vzdálenosti apod. Například jsme plavali jedním směrem a pak měli najít cestu zpět jen podle věcí na dně. Pak plaveme do čtverce podle počítání kopů a podle kompasu.

Zvládáme vše bez problémů, na rozdíl od několika ostatních, kteří mají různé potíže.

Potkáváme obrovského wallyho a znovu barracudy.

Při návratu k lodi nám připravili nepříjemné překvapení – někdo vypustil odpad a my jsme nuceni uhýbat před kalným vodopádem. Chuťovka.

Pereme výstroj ve sladké vodě a dáváme vše do kupy. Čeká nás sedmihodinový návrat k pevnině.

Počasí se jako na povel začalo kazit. Vítr zesiluje a okolo nás se objevují místní bouřky. Loď se dává do pohybu a my s ní. Začíná nám být jasné, že to nebude žádná velká legrace.

Sedíme na horní palubě, sledujeme třímetrové vlny a držíme se zábradlí jako klíš-fata. Všem se postupně dělá špatně. My se našťestí statečně držíme. Rozptýlením nám jsou delfíni, kteří vedle nás několikrát vysoko vyskočili z vody.

Po pár hodinách se i nad námi zatahuje obloha a začíná pršet. Vlny jsou teď takové, že se nedá chodit, všichni někde leží přivázaní a loď (bývalý remorkér) se neuvěřitelně naklání, voda se ve vlnách valí přes celou spodní palubu.

Najednou se ze strojovny ozvala hlasitá rána a motory se zastavily. Bezmocně se houpeme, zatímco posádka pobíhá po lodi, ale naštěstí nejde o nic vážného (i když jsme se docela báli) a za chvíli pokračujeme v krasojízdě.

Po dalších několika hodinách máme nejhorší za sebou (ze zpráv jsme se později dozvěděli, že vlny byly pětimetrové). Už zaplouváme mezi ostrovy a ty rozbouřený oceán tlumí.

Není nám moc dobře a třese námi zima, jakmile to je možné, opouštíme horní palubu.

Lenka si jde lehnout do kuchyně a já dolů do kajuty. Budí nás na oběd, ale to se ani nemuseli namáhat. Jídlo lítá z talíře ven a těch pár soust, co skončilo v našem zbedřovaném žaludku, ani nestálo za námahu.

Znovu se probouzíme až v přístavu na společné foto. A pak už hup na zem. Jsme opravdu rádi, když sedíme v našem autíčku. Máme za sebou nádherné zážitky. Díky.

Jdeme se najíst a na internet. A koho zde nepotkáváme? No přece Hanneke a Wietse, naše holandské přátele. Dovídáme se, že celé dny bylo na pevnině ošklivo a tak se ani nepodívali na žádný z ostrovů Whitsundays. Navíc předpověď je ošklivá, má i nadále pršet a je silný vítr.

Jedeme s kamarády do kempu (shodou okolností bychom sem jeli, i kdybychom je nepotkali, takže bychom je stejně potkali zde... náhoda?).

Večer jsme pokecali a naprosto vyčerpaní padli do stanu před přicházejícím deštěm.

Ráno se nebe tváří stále mrzutě. Sice občas probleskne slunko, ale mraky jsou jako hradby rozestavené kolem dokola. Usuzujeme, že toto nejsou ideální podmínky na slunečná foto z pláží romantických ostrovů a tak se loučíme se staronovými sousedy a vyrážíme se podívat na ptakopyska – do Eungella National Parku.

Ze silnice č. 1 uhýbáme v Mount Ossa (tahle vesnice se jmenuje, všimněte si, stejně jako nejvyšší hora Tasmánie). Projíždíme rozmanitou kopcovitou krajinou, bohužel je stále zataženo a vrcholky okolních hor se stále ztrácejí v mracích.

Trochu bloudíme, ale vše špatné je k něčemu dobré. Sice se zcela neplánovaně ploužíme po špatné gravel road a brodíme se vodou, ale zato uprostřed třetinových polí nalézáme nádherné odpočívadlo, kde je i čistý chemický záchod, lavičky, květinové záhony a to vše je pečlivě upraveno.

Eungella National Park, 30. 3. 2001 – 31. 3. 2001

Tento park rozkládající se na více než 50 000 hektarech leží přibližně 80 km západně od města Mackay.

Je oceňován zejména pro svou divokost, většina parku je bez cest a turistických tras a proto přístupná jen pro nejzkušenější průzkumníky.

Až do kempu u Broken River se dostanete po asfaltové silnici, dále však už jen pěšky, či, lépe, 4WD. Pro 4WD jsou zde vybudovány pěkné trasy vedoucí okolo Broken River či zpět k městečku Eungella.

Park obdrží ročně okolo 2000 mm srážek, z toho většinu v období mezi prosincem a březnem, takže pokud se chystáte vypravit se sem v létě, nezapomeňte deštník. Nutno poznamenat, že déšť zde není výjimečný ani v zimě. Koneckonců „Eungella“ znamená v domorodém jazyce „země v mracích“ a každý, kdo zde chvíli pobude, uzná, že jméno je velice výstižné.

Park je vhodný zejména pro pěší turisty. Tras je zde několik a okolo Broken River jsou dobře upraveny. Ve spodní části parku stojí za pozornost Wheel of Fire Falls Track, kde můžete obdivovat obrovské dokonale vyhlazené balvany ve Finch Hatton Creek, které vytváří kaskády a tuňky průzračné vody. Zde můžete občas zahlédnout i ptakopyska.

Důležitost oblasti leží zejména v živočišné říši. Velké množství nočních tvorů (nejčastější jsou zde possumové, kteří jsou loveni sovami, krajtami a divokými kočkami) láká návštěvníky k nočním výletům s baterkou a na 100 druhů ptactva zase ve dne dráždí majitele dalekohledů. Největší počet turistů sem ale nyní přijíždí za ptakopyskem. Hned u mostu u kempu v Broken River jich žije několik a jsou již zvyklí na ruch kolem sebe, takže ztratili svou přirozenou plachost a nechávají se fotografovat. Je zde zbudována i terasa „na pozorování ptakopysků“.

Nutno poznamenat, že v sezóně je park hodně navštěvován a kemp bude s nejvyšší pravděpodobností obsazen, je rozumné si místo včas zarezervovat.

Mimo sezónu zde platí to, co obvykle. Lidí je zde méně, počasí je ošklivé, deštný prales žije naplno.

Cesta do městečka Eungella je moc pěkná a nabízí nám hezké výhledy do údolí. Ty jsou bohužel často zahaleny oblačností, máme k dispozici pouze krátké chvílky, kdy se mraky rozestoupí a my se můžeme pokochat úžasnou krajinou. Okolo silnice kvete spousta květů a orchidejí nejrůznějších barev.

V kempu je volné poslední místo – č. 13. Jdeme se podívat k Broken River na ptakopysky. Ve vodním toku nás vítají želvičky, je jich tu mnoho a zdánlivě bezdůvodně neúnavně plavou sem a tam.

Po nějaké chvíli jsme konečně, poprvé naživo, spatřili i ptakopyska. Je o dost menší, než jsme si představovali. Ukazuje se jen na chvíli a zase mizí bůhví kde. Okolo mostu se srocuje menší dav turistů a ti pokřikují a ukazují si na želvičky. Je nám jasné, že takhle se ptakopysk již znovu naukáže a tak si radši jdeme udělat večeři. S posledním soustem se spouští déšť a my rychlostí blesku prcháme do stanu. Konečně zima! To se bude spát!

V noci nás ruší jen kočka, která už při večeri skákala v korunách okolních stromů. Divoké kočky jsou v Austrálii úspěšní predátoři, jimž se jen málokterý původní obyvatel vyrovná a někde již mají na svědomí výkyvy v přirozené rovnováze.

Ráno nás vítá pršlavé. Je opravdu nevlídno a tak z původně plánované delší procházky kolem řeky slevujeme a jdeme se jen podívat, jestli se nám ptakopysk nenaštaví před objektiv. Chvilí číháme na plošinu a jsme úspěšní. Máme ho, drobečka.

Když jdeme zpět, na dřevěném mostě zastavilo auto s postaršími německými turisty. Motor nechali běžet a hlasitě se překřikují. Víme, že v Lonely Planet píší, že zde zaručeně ptakopyska spatříte... ale... tihle ho, doufám, nikdy neuvidí. Tady se jim to rozhodně nepodařilo.

Klesáme v mlze zpět k pobřeží. Jedeme dlouho a daleko. K naší radosti se obloha vyjasňuje a tak si libujeme, jak jsme to vymysleli.

Už za tmy – po druhé jsme jeli v noci – jsme dorazili do městečka 1770. Cesta je částečně gravel a tak jedeme dost pomalu, také proto, že se to kolem silnice hemží klokany.

Městečko 1770 (jmenuje se podle roku, kdy zde přistál kapitán Cook) má tak výborné reference, že ho nemůžeme vynechat. Recepce obou kempů jsou již zavřené, ale to nevadí, zaplatíme ráno.

Bereme si leták o výletu na ostrov Lady Musgrave a plánujeme, že hned ráno sedneme na lodičku a vyjedeme si tam.

Ráno jsme ale nestihli zaplatit – recepce otevírá až v 8.00 a to my už máme být na lodi.

V 7.30 ale naše nadšení chladí skutečnost, že dnes byl výlet na ostrov zrušen kvůli silnému větru a vlnám, které brání lodím vyjet.

Rezervujeme si tedy místo na zítra, kdy by se počasí snad mělo umoudřit a jedeme se podívat do nedalekého Eurimbula N. P.

Eurimbula National Park, 1. 4. 2001 – 2. 4. 2001

Tento poměrně malý park (7830 hektarů) naleznete 20 km od Agnes Waters. Chrání komplexní ekosystém pobřežní vegetace skládající se z mangrovníků, eukalyptových bažin a lesů a deštného pralesa.

U Bastard Bay, kde spustil kotvu kapitán Cook, je kemp, kde ovšem kromě záchodků není nic. V parku je několik krátkých tras pro pěší. Můžete si zde výborně zaplavat na dlouhatánských opuštěných plážích, ale pouze v zimních měsících, kdy se zde nevyskytují box jellyfish.

Park je přístupný i pro konvenční vozidlo po nepříliš udržované lesní cestě (dirt road) na hranici sjízdnosti. Po vydatnějších deštích zde projede pouze 4WD.

Cesta parkem nám trvá téměř dvě hodiny. V kempu, který je hned u pláže, nás vítají goanny a my se dlouho procházíme po nádherné, poledním sluncem ozářené nekonečné pláži kde kromě nás a krabů, kteří zde vytvářejí své obrazy z kuliček, nikdo není.

Po obědě ale usuzujeme, že bude bezpečnější vrátit se do 1770, abychom ráno nepropásli výlet na Lady Musgrave a tak znovu trápíme Holdena po lesní písčité strmé cestě. Vystoupili jsme na vyhlídku, která údajně má nabízet hezké rozhledy na okolní krajinu, ale výhled nestojí za tu námahu.

Goanna.

Kempujeme zpět v 1770 v kempu u pláže. Jdeme na pivko do místní hospody a cestou zpět sbíráme dříví na ohýnek, abychom si mohli zatopit po plotnou na BBQ, kterou máme u stanu. Vaříme si skvělou večeři na palmovém a mangrovníkovém dříví, které překvapivě skvěle hoří. Pak už jen při vínku pozorujeme západ slunce nad mořem.

Ráno jsme opět připraveni nalodit se a tentokrát nejsme zklamáni. Kapitán – podivně vypadající stařík se zakrslýma nohama – nás upozorňuje, že to dnes bude „lehce“ houpat a po chvíli si to frčíme na volné moře.

Loď je dost rychlá a voda z rozražených vln stříká až na horní palubu. Opravdu to dost houpe.

Jízdu si nejvíce užívá zmíněný skřet–kapitán, který na vrcholcích vln výská jako kovboj. Občas se k nám otočí a vypráví, jak tady jezdí už dvacet let a že je to rodinná firma, takže zaměstnanci jsou vesměs jeho vlastní potomci.

Dokonce prohodil několik kameňáků (např. že zatím ten ostrov jen třikrát netrefil), ale směje se sám a tak jeho křaplavý smích zní výjimečně trapně. Jestli opravdu ten ostrov někdy netrefil, musel být v tu dobu silně podroušen démonem alkoholem, neb před očima mu zeleně svítí velký obstarožní display a ukazuje kurz, který má sledovat.

Jedeme velmi rychle a loď, která je poměrně malá, prudce naráží do vln. Voda cáká dovnitř pootvěřeným okénkem, které na horní palubě slouží zároveň jako jediná účinná ventilace a musí tedy zůstat otevřené. Je nás tu celkem 14 pasažérů. Nejsme

žádní mořští vlci, což se nepříjemně projevuje tím, že jeden po druhém lidé okolo nás začínají zvracet. Samozřejmě nejhorší je, když zvrací člověk vedle vás. Není kam utéct a kyselý smrádek se zde zarputile drží. Stewardi pobíhají s umělohmotnými kyblíky sem a tam a vylévají zvratky do moře.

Stařík má evidentně radost a asi má pocit, že když nemá mořskou nemoc, tak je mistr světa a vykládá těm bledě zeleným lidem, že tohle ještě nic není, že on už zažil mnohem horší vlny. Nakonec jsme se nepozvraceli z horní paluby jen tři. Lenka, jeden chlapík naproti nám a já. Skřet se usmívá, ale kdyby se viděl, jak je trapný, asi by se neusmíval.

Rozhodli jsme se, že si jeho pokřiveným charakterem nenecháme zkazít krásné zážitky a těšíme se na ostrov a na šnorchlování.

Konečně se v dálce objevuje atol. Vypadá pohádkově. Tento pohled známe zatím jen z filmů. Moře světlá, jak je mělč a po chvíli již vplouváme do neuvěřitelně modré laguny, která Lady Musgrave obepíná. Korál také brání vlnám a proto konečně můžeme vydechnout.

Půjčujeme si neopreny, protože voda zde je poměrně studená a přichází první šnorchlování. Vysadili nás asi 300 metrů od břehu a my si můžeme volně doplavat na ostrov. Okolo lodi plave spousta velkých ryb – ty jsou patrně naučené, že z turistů občas vypadne něco k jídlu. Jinak je ale šnorchlování zde velkým zklamáním. Korál je většinou šedý a mrtvý. Chlapík jezdí okolo nás v motorovém člunu a hlídá, aby někdo neplaval moc pomalu, máme přeci nabitý plán. Bohužel to také znamená, že když už náhodou narazíte na něco zajímavého nebo potkáte hejno rybiček, přijede a spolehlivě je hlučným motorem zažene. Potkáváme tu malé modré rybičky, které umí měnit barvu. Stačí na ně zamávat rukou a oni zežloutnou. Tady jsou chudinky celé bílé a vypadají, že by nejradši zešedivěly a staly se mrtvou součástí zdejšího korálu.

Po chvíli již neprotestujeme a poslušně bez zastávek plaveme k ostrovu.

Pláž je super! Je složená z úlomků korálů.

Máme rozchod a tak se vydáváme Lady Musgrave obejít. Netrvá nám to dlouho a cestou nacházíme stopy po karetě, která zde zřejmě kladla vajíčka. Jednou se také vydáváme do nitra ostrova. Zde jsme svědky zúrodnění půdy: les je doslova prošpikován ptačími hovny. Snad neexistuje čtvereční centimetr, který by nebyl zasažen bílou náloží.

Máme sraz zpět na pláži, odkud nás odvázejí na loď, kde celkem slušně obědváme.

Po jídle nás čeká druhé šnorchlování, ke kterému upínáme své naděje – šnorchlování v korálové laguně. Slibují nám želvy, manty apod.

Bohužel se jedná spíš o plavání na čas než o šnorchlování. Trasu kudy máme plavat máme vyznačenu bojkami a kokot ve člunu nás neustále pohání, abychom plavali rychleji. Ta tam je pohoda, kterou jsme dosud pod vodou zažívali. Pokud tady pod vodou někdy něco žilo, už to dávno umřelo, nebo se to přestěhovalo jinam. Potkali jsme jen pár vystrašených rybiček a kousky korálu, který se musí divit, co se to kolem něj děje.

Lady Musgrave.

Ono také není divu. V laguně kotví ještě další výletní loď, a jestli ten náš skřet-kapitán neceká a jezdí sem již dvacet let téměř každý den... já být želvou, nic mne tady neudrží.

Jsme naštvaní a tak jen odevzdaně plaveme zpět k lodi. Stařík už zdálky na nás rozesmátě volá, že máme za sebou životní zážitek, který nikdy nezapomeneme.

V tom má pravdu, proto máme pro vás jedno upřímně míněné varování: nejezděte na Lady Musgrave a pokud tam přeci pojedete (ostrov sám o sobě není ošklivý), nejezděte tam ze 1770. Existuje ještě minimálně jedna společnost, která tam dělá výlety a ta jezdí z o něco vzdálenějšího Bundabergu.

My jen kroutíme mokřými hlavami nad tím, jak je možné zkazit šnorchlování. Jsme sice v okolí ostrova slibovaných 5 hodin, ale za tu dobu máme jen dva asi půlhodinové sprinty ve vodě, při kterých opravdu není čas si něco prohlédnout.

Ještě nás čeká lovení ryb: dostali jsme každý kolo s vlascem (caster), zásobu návnady, zakotvili jsme nad hlubší vodou a vyskládali jsme se na bocích lodi a jali se tupě zírat do modré dálavy. Říkal jsem si, že by v tom byl čert, abych konečně něco nechytil, teď, když jsme na slavném útesu. Tady se ty ryby musejí přece o kus žvanec prát. Ale chyba lávky, nějakou čudlu chytila jedna paní a to bylo vše. Opravdu nechápu, proč jsme takto museli ztráct tři čtvrtě hodiny, když jsme předtím neměli dost času na šnorchlování. Možná, abychom si nevšimli, jak je stav místního korálu bídný.

Cesta zpátky do 1770 uběhla rychle a hladce.

Ač je toto městečko (a přilehlé Agnes Waters také) velmi půvabné, čas je nám v patách a žene nás dál. Směřujeme do vnitrozemí a jedeme dokud se slunko nesklání nízko nad obzorem.

Noc nás nakonec zastihla na odpočívadle u městečka Gladstone. Vlastně jsme se vrátili kus na sever, abychom mohli odbočit na západ.

Isla Gorge National Park, 3. 4. 2001

Tento park se nachází ve vnitrozemí Queensladu, asi 200 km jihozápadně od Gladstone. Přijíždí sem velmi málo návštěvníků a proto je ideální pro, kteří hledají klid. Na okrajích parku kdysi žili aboriginci kmene Jiman a tak příležitostně můžete nalézt jejich kresby na kamenech. Hluboká strž lemovaná pískovcovými věžemi je velmi divoká a téměř nepřístupná, pokud nejste zkušení turisté.

Bushcamping je povolen, u začátku krátké pěší trasy je i pěkné místo na piknik s příjemným altánkem, ke se můžete schovat před sluncem.

Dlouhá jízda nás vede rozmanitou a zajímavou, mírně zvlněnou krajinou porostlou hustými lesy. K našemu nemalému překvapení se po několika kilometrech, které jsem ujeli směrem do vnitrozemí, začaly okolo silnice objevovat baobaby – známé bottle trees. U Victoria River Crossing jsme strávili pět dní čekáním, až opadne řeka, zejména kvůli tomu, že jsme se chtěli podívat na bottle trees. Mnoho lidí nám mylně dalo informaci, že tyto stromy rostou pouze v Africe a v Západní Austrálii. Nyní zjiš-

Queensland Bottle Tree

fujeme, že to zdaleka není pravda: jsou tu celé bizarní lesy baobabů, které zvláštěně lemují kopce.

Další rostlina, která poutá naši pozornost, je opuncie. Obrovské rozlehlé exempláře tohoto kaktusu zde rostou divoce v lesích okolo nás a chlubí se svými barevnými květy. Některé kousky jsou až čtyři metry vysoké.

V Theodoru se stavujeme v informačním centru, kde se nás ujala milá paní a snaží se nám poradit co a kde vidět. V okolí tohoto městečka se pěstuje bavlna a tak obdivujeme „zasněžená pole“. Krajnice jsou zasypané bavlnou, takže to vypadá, jako by zde projely sáně dědy mráze a rozsypaly chuchvalce sněhu.

Pokračujeme směrem na jih a asi po 50 km konečně vjíždíme do parku Isla Gorge N. P. Po krátké gravel road, jejíž jedna krajnice se ztrácí v hloubce, přijíždíme k altánku u začátku vyhlídkové trasy. Jsme hladoví a tak se rozhodujeme nejdřív ze všeho poobědvat.

Když máme žaludky plné, vydáváme se na procházku. Všude je spousta mravenčů a, samozřejmě, much. Pískovcové věže jsou zajímavé, ale jinak je to spíše typická ukážka místní krajiny. Po půlhodince, kdy jsme došli na vyhlídku, se rozhodujeme, že park opustíme. Tlačí nás čas a chceme vidět ještě spoustu zajímavých míst.

Carnarvon National Park, 3. 4. 2001 – 5. 4. 2001

Tento odlehlý park (asi 400 km západně od pobřeží) je velmi populární. Jezdí sem Australané i s dětmi, pořádají se zde tábory a také mnoho turistů si sem udělá zájízdku. 223 000 hektarů parku tvoří součást pískovcové náhorní plošiny Consuelo Tableland, která je domovem čtyř velkých říčních systémů. Park je rozdělen do několika sekcí, ale nejznámější a nejpřístupnější je Carnarvon Gorge. Tento 30 km dlouhý kaňon byl vytvořen působením říčky, která se zde zahlodává několik milionů let. Stěny kaňonu jsou až 200 metrů vysoké a jsou tvořeny pískovcem různých barev, od bílé (která převládá) přes oranžovou až po hnědou.

Nejvíce se park zalíbí pěším turistům. Z kempu vede kaňonem dobře značená (a velmi frekventovaná) stezka podél řeky, kterou na své cestě mnohokrát překročíte. Bujná vegetace a rozmanitost zvířectva je obdivuhodná. V říčce (pokud budete mít štěstí) můžete v pozdním odpoledni zahlédnout i ptakopyska, či můžete zahlédnout ježuru, jak se rýpe v zemi. Trasa vede kolem několika bočních strží, které stojí zato navštívit, např. Moss Garden, Violet Gorge, Amphitheatre a Cathedral Cave.

Proslulé a mnoha průvodci doporučované jsou také ukázky zdejšího domorodého umění, nejznámější Art Gallery najdete také při cestě podél řeky. Délku trasy si můžete zvolit podle sebe, zdatnější turisté se mohou bez problémů vydat na třídení túru, pokud jsou soběstační.

Ti, kdož touží po vzdělání, se mohou připojit k rangerovi, který zde pořádá výpravy s výkladem.

Příjezdová cesta k parku je dobře udržovaná gravel, takže konvenční vozidlo jí bez problémů zdolá, nicméně jsou na ní nebezpečná místa, zejména dávejte pozor při přejíždění grids, které zde byly velmi nepříjemné.

Galerie domorodého umění.

Kempů je v parku několik, ale při příjezdu máte v podstatě jen jednu možnost – velký kemp u začátku trasy, kde je také plně vybavené informační středisko a stanoviště rangera. V tomto tábořišti naleznete vše od teplých sprch po telefonní budku. Bohužel, pokud sem směřujete v sezóně, bez předchozí rezervace volné místo nenaleznete, obecně se doporučuje zamluvit si místo až na půl roku dopředu, což je ovšem pro běžného cestovatele problém. Pokud nechcete kempovat, nedaleko se nachází Oasis Lodge nabízející komfortní ubytování.

Obdivujeme okolní krajinu. Už z dálky se před námi zvedají pískovcové útesy, podle kterých tušíme, že se blížíme k cíli své cesty. Několikrát zastavujeme a říkáme si: takhle přesně vypadá typické vnitrozemí Austrálie. Troufáme si říci, že už o tom něco víme a fotíme si několik ukázkových domečků na nožkách, k nimž vede příjezdová cesta od silnice, kde je jako poštovní schránka umístěn soudek, či něco podobného.

Posledních asi 40 km jedeme po gravel. Za námi se zvedají oblaka prachu a slunce, které se pomalu sklání k obzoru, ostře osvětluje bílé útesy před námi.

Překonáváme několik brodů (to je pro nás stále velká atrakce a řidičský zážitek) a několik příkrých stoupání. Začínají se objevovat cedule, které nás lákají na nejrůznější procházky či výhledy. Bohužel je dost pozdě a jsme rozhodnutí nejprve dorazit do kempu, dát se do pořádku a na výlet vyrazit až zítra.

Asi po hodince pomalé a opatrné jízdy vjíždíme do největšího kempu. Je zde evidentně několik dětských táborů, odhadem zde může být snad tisíc lidí. Sprchy, WC,

